

Hayat Rolü

– Can İyisever · 08 Eylül 2012

Yaşamın birer provası oyuncularıyız,
Gönüllü olarak bu oyunu oynuyoruz,
Senaryo belli değil ama uyguluyoruz,
Rolcü gibi hayatı oynayarak yaşıyoruz..

Her şeyi bilir gibi bilmeden yapıyoruz,
Rüzgârına kapılmışız öylece savruluyoruz,
Çıkarılığın acımasızlığında kavruluyoruz,
Rolümüzü yapıp hayat oyununu oynuyoruz,

Yokluğa, acılardan korkuya teslim olmuşuz,
Kendimizi sorgulasak hayatta yokmuşuz,
Dünya heveslerine kapılıp adeta unutmuşuz,
Yaşam rolümüzü oynayıp oyuncu olmuşuz,

Dilimizin uçuna gelip de hepsini gizlemişiz,
Feryatlar etse de duyuramamış hiç dilimiz,
Her zaman eksilmeden var olmuş düşerlimiz,
Ne kadar hayat rolünü oynasak da biz kedimiz,

İnsanca yaşamayı ve yaşatmayı unutmuşuz,
Gündüzü geceyi karıştırıp hep yok olmuşuz,
Reel de gerçek olanları söylemez olmuşuz,
Sadece rol olsun diye bu hayatı yaşıyoruz..

Kimliğimi yıpratıp, kendimiz yok olmuşuz,
Sevgi, saygının hatırın yoksulu olmuşuz,
Kendimizi sonu olmayan yol tutturmuşuz,
Sadece rolde kalmış bilmeden yaşıyormuşuz..

Aç olanları, acı içince inleyenleri unutmuşuz,
Şükür ve tevekkül diye yol tutturmuşuz,
Kıymetli bam telimizi dokunmaz olmuşuz,
Oynanan oyun yüzünden kendimizi unutmuşuz..

Bir silkinerek döksek içimizden söylemeklerimiz,
Her şey kendimizde çıkmak istediğimiz yerdeyiz
Düşünsek nedir bunca oynan rolde yitirdiklerimiz,
Düşününce anlıyoruz bu oyunda biz bir hiçmişiz..

Bir tutku yok sadece arzularla yüz yüzeyiz,
Sevgi ve saygıdan uzak muhtaçlıklar içindeyiz,
Rol olsa da gerçekte her şeye boyun eğmiş gibiyiz
Bizler sadece bu kötü oyunda birer kukla gibiyiz.